

Chlapecký tábor krátce po budičku (léto 2010).

Hoši a dívky od Kosího potoka

Petr Jiran, Skautské středisko Stopa Mariánské Lázně

Ten krásný palouk na břehu Kosího potoka v rozlehlých lesích za Jedlovou pro nás objevil jeden z dlouholetých skautů Jirka Karásek. Hned v prosinci roku 1989 se totiž sešlo několik z nás, kteří jsme věřili, že společenská změna nastartovaná několik týdnů před tím bude trvalá a umožní, aby skautská organizace znovu, již počtvrté, obnovila svou činnost. Netrvalo dlouho a padlo rozhodnutí – letní tábor bude hned v roce 1990.

Skautskou organizaci poprvé rozpustil svým rozhodnutím v roce 1940 K. H. Frank. Již v květnu 1945 je sice činnost skautů oficiálně obnovena, ale jen na pět let. Další oživení je pak ještě kratší a trvá pouhé tři roky (1968–1970). V tomto období jsme již dvakrát tábořili na Kosím potoce. Jen to bylo o značný kus

dále než v současnosti – v údolí pod Třebelí a Svahy. Po několika málo kilometrech odsud se Kosí potok vlévá do Mže.

Skauti pokaždé po násilném ukončení činnosti přišli o veškerý svůj majetek, a tak se vždy začínalo znovu prakticky od nuly. Nejinak tomu bylo i v onom roce 1990, kdy jsme poprvé uspořádali letní tábor v místě, kde se bez přerušení koná o letních prázdninách dodnes. Ten tábor byl tehdy značně improvizovaný. Noví skautičci spali ve stanech typu „co měl kdo doma“ a vařilo se na malé polní kuchyni zapůjčené od vojáků. Postupně jsme se ale rozrůstali, a též místo našeho tábora se trochu proměnilo. Máme pořádná kamna a nad kuchyní a jídelnou přístřešek. Jeden z našich oddílů si později našel nové tábořiště o něco

Tábourníci 2010. Obě fotografie Petr Jiran.

vých proti proudu Kosího potoka. Jsou zde tedy nedaleko od sebe tábořiště dvě.

Pořád tu jsme ale především v přírodě. Bez elektriky, s umývárnou v potoce, lednice jsou díry v zemi a s chlazením pomáhá i Kosí potok. Spíme v klasických podsadových stanech, teplou vodu ohříváme v hrnci na kamnech nebo v brutaru, myjeme se v potoce. Taková očista v Rusalčině jezírku, spíše malinké tůňce, kam si můžete do ledové vody dřepnout, vás probere z jakékoliv letargie. Pitnou vodu nám dlouhá léta zajišťovala nedaleká studánka, kam pro ni jezdila kuchyňská služba s barely naloženými na kárce. Dnes už to předpisy neumožňují, a tak musíme pitnou vodu nabírat z vodovodu a dovážet autem.

Bývalo tu najednou i více než sto dětí, ale vždy po ukončení tábora palouk opět vracíme přírodě. Stany jsou složeny a podsady rozebrány. Stejně tak umývárny, aby nepřekážely volnému plynutí potoka. Ušlapaná tráva se za chvíli zcela vzpamatuje a příští rok při přípravě dalšího tábora máme novou starost

s jejím posekáním. Zvěř, která se vždy dočasně přesune do klidnějších míst, se s koncem tábora zase vrátí. Míváme tu Myší, Hadí i Mravenčí roky. Zvláště ti mravenčí dokázali postupně přesvědčit úplně všechny děti, aby věřily svým vedoucím, že ukryvat si ve stanu sladkosti na večerní mlsání není dobrý nápad. Jejich průvod táhnoucí se ke stanu byl vždy neklamnou známkou nějaké té zapomenuté nebo ukryté cukrovinky. Hlodavci nás zase kdysi donutili vyrobit na skladování pečiva bytelné dřevěné bedny a všechny potraviny v zásobárně zavěsit na provazy. Pomohlo to jen částečně. Ty potvůrky byly schopné po provazech přebíhat. Opravdu tu všichni těch čtrnáct dní tábora žijeme v přírodě.

Věříme, že ještě mnoho vody proteče Kosím potokem během našich táborů a ti, kteří je prožili, na ně budou s radostí vzpomínat. A pana Foglara prosím, aby se nezlobil, že jsem v názvu této vzpomínky parafrázoval název jeho knížky. Vždyť žijeme společně pod junáčkou vlajkou. ■